

ning i det asiatiska Turkiet som den, hvilken frigjorde Balkanstaterna från den turkiska maran för endast två år sedan''. Den rena självbevarelsens synpunkt har följaktligen drifvit Turkiet in i det tysk-österrikiska farvattnet. Denna diskussion är nu avslutad, sedan de tre makterna blandat blod i världskriget.

Alltså ligga nu hörnstenarna fasta i den byggnad som inrymmer Tysklands framtidsutsikter. En kritisk tid för densamma ingick med Balkanförbundet af 1912 och kriget på halfön, som stängde den direkta dörren mellan Österrike-Ungern och Turkiet (Novibasar) och sköt Serbien-Bulgarien som en spärr där framför. Den process, som ledde därhän, skall återfinnas på det etnopolitiska kapitlet (nedan s. 111, 114). Här göra vi den rent geografiska anmärkningen, att Balkanhalfön hör med i det hela som mellanstycket i ''Deutschlands Brücke zum Orient'' (EMMERICH SCHUBERT 1915). Världskriget synes nu på färd att lösa äfven detta problem, aflägsna spärren och oka mellanstycket fast vid de andra, genom Bulgariens frivilliga partitagande och Serbiens undertryckande. Detta är betydelsen af krigets Balkanakt; det är slutstenarna i byggnaden, som hålla på att infogas.

Programmet Berlin—Bagdad börjar således träda fram i fastare konturer inför historien. Nu förnimma vi ock ett öppnare språk i den tyska litteraturen. Vi höra imperialistiska ropare, som icke heller draga sig